

[Hanne Severinsen]

brugte deres sikkerhedsudstyr. Det er noget, der må give anledning til overvejelse. Vi må sørge for en bedre måde at oplyse på. Vi må forklare, hvad det er, der er det farlige, og hvordan man bruger de forskellige midler bedst muligt. Vi ved jo, at mange mennesker også i deres fritid maler med stoffer, som er farlige. Vi ved, at der er mange, der pådrager sig skader ved at sidde forkert, og det gælder både på deres arbejdsplads og i deres fritid. Men det er noget, vi skal vide mere om, sådan at vi også ved, hvilken sikkerhedsrisiko vi kan løbe, og hvad vi kan komme ud for af sundhedsmæssige problemer.

Det er blevet nævnt, at man ikke har oprioriteret bedriftssundhedstjenesten. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får en vurdering af, hvordan den har fungeret. Nogle steder er det arbejde langt mere vigtigt end andre steder. Men oplysning er i hvert tilfælde nødvendigt, og det er også nødvendigt, at der er kontrol med, at virksomhederne overholder de sikkerhedsforanstaltninger, der er.

Det er også vigtigt, at man går i gang med at øge arbejdsmiljøreglernes overskuelighed, så det er muligt at finde rundt i, hvad der gælder, og hvad der ikke gælder.

Med hensyn til dokumentation er der brug for systematisering. Der findes megen viden; vi skal bare sikre, at den bliver brugt. Det er alt sammen noget, som ministeren har nævnt indgår i det oplæg, der er til arbejdsmiljøplan for 1985, og hvori man også peger på, hvor vigtigt det er både med de kemiske områder og med udviklingen af maskiner.

Hvis der skal udformes nye regler på grundlag af ny viden, er det vigtigt, at vi har alle de oplysninger, som er tilgængelige, og det er vigtigt, at forskningen fortsætter.

Jeg vil godt slutte med at takke for redegørelsen, som i høj grad viser, at regeringen på dette område sikrer en prioritering med det mål for øje, at arbejdsmiljøet i dette land stadig bliver forbedret, sådan at vi også i fremtiden vil kunne betragte os som et af de lande i verden, der gør mest på dette område. Derfor kan jeg heller ikke støtte den dagsorden, der er blevet foreslået. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at betvivle, at vi alle i denne sal er interesseret i at forbedre arbejdsmiljøet, og derfor er der heller ikke nogen grund til at gøre det til et særligt politisk spørgsmål, som nogle har mere patent på end andre.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I anledning af den sidste bemærkning, fru Hanne Severinsen kom med, vil jeg tillade mig at sige, at problemet såmænd ikke så meget er, at vi klandrer nogle for ikke at være opmærksom på disse ting og for ikke at være lige så kede af, at der sker arbejdsskader, som vi andre. Det kunne vi da ikke drømme om, for det tror vi da at alle rettænkende mennesker er skræmt over. Problemet er nok snarere, at vi er nogle, der kommer i de kredse, hvor vi ser disse skader, hvor vi ser, hvor frygteligt det kan gå til, og det kunne da godt være, at man, hvis man kom lidt mere ud i de kredse, bedre forstod, hvad det handler om.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at det, vi har hørt fra de borgerlige politikere indtil nu, har været noget med sikkerhedsudstyr, som arbejderne ikke engang forstår at bruge. Ja men det handler ikke kun om at lave sikkerhedsudstyr, som man skal bruge, det handler om at gøre tingene om, sådan at det ikke er nødvendigt med det sikkerhedsudstyr. Det er ikke den enkelte, der skal sikres, det er selve arbejdspladsen, der skal sikres for de mennesker, der skal arbejde på den. Der er to fundamentalt forskellige indstillinger til dette, men dermed kunne jeg ikke drømme om at sige, at de konservative eller for den sags skyld venstre ved fru Hanne Severinsen ikke er optaget af disse problemer.

Og så skal jeg gå til noget af det, som jeg i øvrigt vil sige.

Vi har fået en redegørelse nu fra arbejdsministeren, og jeg må sige, at stort set hviler den på den plan, som arbejdsmiljørådet har indstillet, altså Plan 85. Det er for så vidt også udmærket, det er bare ikke nok. Det er vores udgangspunkt. Når jeg siger, det ikke er nok, er det, fordi en del af de ting, der står i den, kunne vi også læse i Plan 84, og der er, så vidt jeg kunne forstå på ministeren, heller ikke sket ret meget i det år, der er gået, på dette område.

Det er ikke særlig vidtgående tiltag, arbejdsmiljøembedsmændene, LO og Dansk Arbejdsgiverforening er nået frem til, og det siger sig selv, at det også kan være svært, når LO, embedsmænd og DA skal være enige, før der kan fremlægges en plan. Dog går jeg ud fra som givet, at ikke mindst LO godt kan se, at det går for langsomt, og at de gerne vil